

Šunelis Vaiduoklis Kaulelis Pipiras

Alma littera

Claire Barker iliustravo Ross Collins

Pirmas skyrius

Šuns balsas į dangų neina

Tš pradžių Kauleliui Pipirui toptelėjo, kad gyventi danguje – nieko gero.

Čia nebuvo nei voverių, nei dešrainių ar nuostabiai skanių kaulų. Nesimatė net paprasčiausio cypiančio kamuoliuko. Vietoj to Kaulelis skendėjo tarp begalės dryžuotų kojinių ir megztinių, kvepiančių skalbimo milteliais. Be to, čia buvo gana tamsu. Jis tikėjosi pamatyti akinančią šviesą, o ne blizgančias pėdkelnes.

Kaulelis buvo įsitikinęs, kad yra miręs, nes gana aiškiai prisiminė, kaip visa tai nutiko...

Vakar jis jautėsi labai senas ir pavargęs – viskas buvo įgrisę iki gyvo kaulo. Taip įgrisę, kad Kaulelis net negalėjo išlipti iš lovos. Tada atėjo malonus veterinaras, kvepiantis katėmis ir sausainiais, ir staiga visiems iš akių pradėjo bėgti skystis.

Prislėgta Pipirų šeima susėdo rateliu ir ėmė dalintis nosinaitėmis, šluostyti akis ir pūsti nosis – taip smarkiai, kad Kaulelis susirūpino, ar tik nebus jie pasigavę kokios bacilos.

Garsiai šnirpčiantis lordas Pipiras po šunišku Kaulelio smakru rūpestingai pakišo jo mėgstamiausią žaislinį triušį (Suglebėlį Bernardą), o ledi Pipirė švelniai spustelėjo letenėlę. Tada Vinė, mieloji Vinė, atsiklaupė šalia jo ir paglostė ausis tuo ypatingu jo taip dievinamu būdu. Ji prisislinko taip arti, kad šiltos mergaitės ašaros ėmė kapsėti jam ant nosies, ir tarė: „Ačiū, kad esi pats geriausias, ypatingiausias, tobuliausias šunelis pasaulyje.

Miegok ramiai, Kauleli Pipire. Mes labai tave mylime. Sudie...“

Tada ABRA KADABRA!.. ir jis pakratė kojas. Tačiau, šunelio nuostabai, viskas buvo ne taip ir blogai: vieną akimirką viską skaudėjo, o kitą – jau ne. Tiesą sakant, Kaulelis jautėsi puikiai, visai kaip jaunystėje – lankstus ir visas OHOHO!

Jis tikėjosi nukeliauti tiesiai į dangų, nešinas angelo sparnų ir lydimas arfų skambesio – taip rodydavo per šeštadienio ryto filmukus, kuriuos kartu žiūrėdavo skrebutį kremtanti Vinė ir šunų sausainius graužiantis Kaulelis. Ten viskas atrodė neskausminga, puikiai suorganizuota ir visai suprantama.

Tačiau Kauleliui Pipirui niekas neatrodė suprantama. Viskas buvo baisiai sudėtinga.

Kaulelis atidžiai ištyrinėjo tamsiame kampe kabančią uniformą. Iš vienos kišenės kyšojo laidynė, o visas drabužio priekis buvo apibėgęs šokoladu. Šuo uostelėjo drabužį ir lengviau

atsikvėpė, supratęs, kad yra ne danguje, o Vinės spintoje.

Kaulelis prasiskynė kelią pro drabužių pakabų raizgalynę ir pastūmė nosimi duris. Iš spintos išlindusį jį pasitiko gaivus oras ir kambaryje tvyranti tyla. Šunelis dirstelėjo į kampe stovinčią lovą. Po įvairiaspalve skiautine antklode susigūžęs gulėjo jam pažįstamo žmogaus siluetas.

Kaulelio širdis akimirksniu šoktelėjo, o uodega ėmė vizgėti tarsi automobilio langų valytuvus. Ak, kokia BEPROTIŠKA meilė! Nuostabi, nepakartojama, nepaprasta *Vinė Pipirė!* Šuo mylėjo ją labiau už viso pasaulio dviračių ratus, skraidančias lėkštes ir karvių tortus. Jie buvo ir amžiams norėjo likti patys geriausi draugai. Kaip arbata ir sausainiai, žuvis ir bulvytės, braškės ir ledai – Vinė ir Kaulelis buvo sukurti vienas kitam. Atbidzenęs prie Vinės, Kaulelis sekundėlę padėjo galvą ant apkloto ir kantriai stebėdamas ją susimąstė, kokia mergaitė bus laiminga, išvydusi

jį. Tai bus geriausia staigmena PASAULYJE. Turbūt danguje įsivėlė kažkokia klaida.

Gal iš tiesų jis visai nebuvo miręs arba, blogiausiu atveju, tik *vos vos* miręs. Kad ir kas nutiko, tai buvo nesvarbu, nes bet kurią akimirką Vinė atsibus, nusišypsos ir sušuks: „Štai kur *tu*, Kauleli, mano gerasis šuneli!“ Ir viskas bus kaip anksčiau.

Jis palaižė mergaitės skruostą. Paprastai Vinės veidas būdavo pipirmėčių dantų pastos ar kramtomosios gumos skonio, bet šiandien jis buvo kito, keistai sūraus, skonio. Kaulelis šnirpstelėjo prie jos plaukų – jie kvėpėjo liūdesiu. Šuns žvilgsnis nuslydo Vinės ranka, kurioje mergaitė laikė nuotrauką. Joje buvo pavaizduotas šuo žaismingai nulėpusia ausimi ir karamelės spalvos, šepčio šiurkštumo kailiu. Jis buvo su juokingai pakrypusia pirato skrybėle. Šuo tikrai nebuvo veislinis, greičiausiai mišrūnas, tačiau jo akys žibėjo tarsi ryškiausios žvaigždės.

– Ooo, žiūrėk! – linksmi amtelėjo Kaulelis. – Tai aš!